

Κατασκευάζοντας εγκληματίες

η εργατική πολιτική του ελληνικού κράτους σε καιρούς φασισμού

Η προκήρυξη που κρατάς μοιράζεται απο την συνέλευση antifa galatsi-labrini σε 3.500 αντίτυπα στο Γαλάτσι, στη Λαμπρινή και στις περιοχές ανάμεσα απ' τα Τουρκοβούνια και την Πατησίων.

Όποιο κανάλι κι αν κοιτάξεις, όποια ιστοσελίδα κι αν διαβάσεις, όποια πέτρα κι αν σηκώνεις παντού θα συναντήσεις και μια ανάλυση για την αύξηση της εγκληματικότητας. Το ποίημα πάει ως εξής: Στις πλατείες οι «συμμορίες αλλοδαπών» ληστεύουν και πουλάνε ναρκωτικά. Στα σχολεία οι «συμμορίες ανηλίκων» κάνουν μπουλνγκ στα παιδιά μας. Στα γήπεδα οι «συμμορίες χούλιγκαν» κάνουν επεισόδια και δολοφονούν. Συμμορίες κάθε είδους λυμαινονται σύμφωνα με τα μίντια το δημόσιο χώρο ενώ η υποτιθέμενη κρατική ανεπάρκεια να τεθεί το εγκληματικό φαινόμενο υπό έλεγχο τονίζεται ξανά και ξανά: χρειάζονται ειδικοί, νέα μέτρα, νέοι νόμοι και φυσικά παραπάνω αστυνομία. Ειδικά αυτό με την αστυνομία αρέσει ιδιαίτερα στους συγγραφείς των δημοσιογραφικών άρθρων.

Παρακάτω, θα προσπαθήσουμε να πούμε τη γνώμη μας γύρω από το ζήτημα. Πιο συγκεκριμένα, θα

υποστηρίξουμε ότι όχι, οι γειτονίες μας δεν έχουν μετατραπεί σε ζούγκλες εγκληματικότητας, αντίθετα είναι το κράτος που μέσω των μίντια βαφτίζει εγκληματίες διάφορους και διάφορες από εμάς και ο λόγος είναι ότι ανήκουμε στην εργατική τάξη αυτής της χώρας. Δηλαδή είμαστε άνθρωποι που εργαζόμαστε στο σκλαβοπάζαρο που ονομάζεται αγορά εργασίας και τα αφεντικά μας υποτιμάνε μέσω του μισθού που δεν βγάζει το μήνα. Ταυτόχρονα, το κράτος φροντίζει να υποτιμηθούμε και στα λόγια, να ονομαστούμε εγκληματίες με το ζόρι ώστε να μας έχει η αστυνομία συνεχώς στην πίεση, μην τυχόν και σκεφτούμε να σηκώσουμε κεφάλι που ο μισθός δεν βγάζει το μήνα. Ασυνηθιστη η άποψή μας αν αναλογιστεί κανείς τις απόψεις που κυκλοφορούν στο δημόσιο λόγο. Ίσως όμως και να σας φανεί χρήσιμη αν παίρνετε βασικό μισθό ή νιώθετε ότι η δημόσια τάξη σας έχει βάλει στο μάτι.

Και εντελώς... ξαφνικά, εγένετο εγκλημα;!

Πρέπει να το παραδεχτούμε ότι τα τελευταία χρόνια οι τηλεοπτικοί δέκτες έχουν πάρει φωτιά. Οπουδήποτε υπάρχει μια υποψία βίας στις γειτονίες, οι δημοσιογράφοι είναι εκεί για να ανακαλύψουν και μια συμμορία. Όλη αυτή η ανάλυση αριστοτεχνικά κατασκευάζει την εικόνα ενός φαινομένου το οποίο είναι υποτίθεται «πρωτοφανές», με την κατάσταση διαρκώς να χειροτερεύει. Σε αυτό το σημείο λοιπόν θα κάνουμε μια μικρή ιστορική αναδρομή. Θα πάμε... ελαφρώς πίσω στο χρόνο 25 περίπου χρόνια. Παραθέτουμε ενδεικτικά δύο άρθρα από την εφημερίδα Τα Νέα με χρονολογία 1998 και 2002 αντίστοιχα.

Εφημερίδα Τα Νέα, 22 Οκτωβρίου 1998

Εφημερίδα Τα Νέα, 15 Μαΐου 2002

Το πρώτο άρθρο μας ενημερώνει για «νέο κρούσμα εγκληματικότητας από συμμορία ανηλίκων στο Νέο Κόσμο» και ότι «ο εισαγγελέας ζητεί να συλλαμβάνονται και γονείς ανηλίκων που συμμετέχουν σε πράξεις βίας». Το δεύτερο μιλάει για ένα νομοσχέδιο που σκοπό έχει να αυστηροποιήσει τους όρους λειτουργίας των συνδέσμων και τις ποινές για τους χούλιγκαν. Παρατηρείτε κάποια ομοιότητα με το σήμερα; Ακριβώς! Αν αντικαθιστούσαμε απλά τις ημερομηνίες στα παραπάνω άρθρα με τη σημερινή τότε θα είχαμε δύο εντελώς αντιπροσωπευτικά άρθρα από αυτά που συναντάμε καθημερινά στις εφημερίδες, με ανηλίκους που πτακώνονται και γονείς που συλλαμβάνονται και νομοσχέδια για την αθλητική βία για να μαζευτούν οι χούλιγκανς που έχουν ξεφύγει.

Λαμβάνοντας κάποιος υπ' όψιν τα άρθρα των εφημερίδων δυόμισι δεκαετίες πίσω στο χρόνο, θα μπορούσε κατ' αρχάς να παρατηρήσει ότι αυτό που οι

δημοσιογράφοι χαρακτηρίζουν σήμερα «πρωτοφανή άνοδο της βίας» δεν είναι τελικά και τόσο πρωτοφανές γεγονός. Όμως η δημοσιογραφική άποψη, αντίθετα με ότι ευαγγελίζονται οι δημοσιογράφοι, δεν είναι άποψη αντικειμενική, είναι άποψη πολιτική. Πιο συγκεκριμένα, είναι πολιτική άποψη που δημιουργείται στα υπουργεία και μεταδίδεται μέσω των μίντια και στην προκειμένη περίπτωση αποτελεί μια πολιτική αφήγηση που σκοπό έχει να εγκληματοποιήσει κομμάτια της εργατικής τάξης. Οπότε βλέποντας τα πράγματα κι εμείς πολιτικά, από τη σκοπιά ανθρώπων που καταλαβαίνουν ότι η μιντιακή προπαγάνδα δουλεύει εναντίον τους, πιο χρήσιμο θα ήταν να βλέπαμε εδώ ότι αν κάτι είναι που έχει συνέχεια στο χρόνο αυτό δεν είναι η άνοδος της βίας, αλλά η κρατική προσπάθεια εγκληματοποίησης και στη συνέχεια αστυνομικής διαχείρισης της εργατικής τάξης.

Η μηδενική ανοχή από τη δεκαετία του '90 στα χρόνια της κρίσης

Πράγματι, οι πολιτικές δημόσιας τάξης που τρώμε στη μούρη σήμερα έχουν μια ιστορία τριών δεκατιών και δεν είναι αποκλειστικά ελληνικό φαινόμενο. Το σύνολο των κρατών του δυτικού κόσμου ξεκίνησε τη δεκαετία του '90 να εφαρμόζει πολιτικές αστυνόμευσης οι οποίες αποτελούσαν πρακτικές εφαρμογές των θεωριών της μηδενικής ανοχής. Συνοπτικά, αυτές οι εγκληματολογικές θεωρίες υποστήριζαν ότι η αστυνόμευση πρέπει να στραφεί προς την χαμηλή παραβατικότητα του δρόμου, ενάντια δηλαδή στα κατώτερα στρώματα της εργατικής τάξης. Το αποτέλεσμα; Νέα προγράμματα εμφανούς και επιθετικής αστυνόμευσης ξεκίνησαν να εφαρμόζονται, όπως οι μαζικές επιχειρήσεις-σκούπα ενάντια σε όσους προκαλούσαν την «αταξία στο δημόσιο χώρο» σύμφωνα με την επίσημη κρατική αφήγηση. Οι συλλήψεις και οι φυλακίσεις μεταναστών πολλαπλασιάστηκαν καθώς η μετανάστευση παρανομοποιήθηκε τη δεκαετία του '90. Το ίδιο συνέβη για την κατοχή και χρήση ναρκωτικών ενώ η ποινική μεταχείριση της αθλητικής βίας ξεκίνησε να σκληραίνει. Όλη αυτή η ένταση της αστυνομικής δραστηριότητας -με σκοπό οι στόχοι της να φαίνονται αυτονόητοι και δικαιολογημένοι- συνοδεύτηκε από τη συστηματική προώθηση της αφήγησης περί ανόδου της εγκληματικότητας στο δημόσιο λόγο, όπως φαίνεται στα άρθρα που αναφέραμε παραπάνω.

Με την έλευση της καπιταλιστικής κρίσης την τελευταία δεκαετία, είδαμε τις πολιτικές δημόσιας τάξης να εντείνονται κι άλλο, καθώς και το πεδίο εφαρμογής τους να διευρύνεται. Με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την ομάδα Δι.Α.Σ., νέα σώματα μπάτσων ξεχύθηκαν στις γειτονίες μας φέρνοντας εις πέρας ένα αστυνομικό έργο της τάξης των εκατομμυρίων ελέγχων και εξακριβώσεων. Για του λόγου το αληθές, δείτε πως απολόγιζε ο εμπνευστής της ομάδας Δι.Α.Σ Μιχάλης Χρυσοχοϊδης τα 8 χρόνια από την ίδρυση του σώματος:

8 ομάδα ΔΙΑΣ
χρόνια

Από τους πανταχού παρόντες δικυκλιστές της Ελληνικής Αστυνομίας:

ΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ
25.000.000 ΧΙΛΙΑ ΜΕΤΡΑ

ΔΙΕΝΕΡΓΗΘΗΚΑΝ
4.000.000 ΕΛΕΓΧΟΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ
2.000.000 ΕΛΕΓΧΟΙ ΟΧΗΜΑΤΩΝ
75.000 ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ

Πριν οκτώ χρόνια δημιουργήσαμε την ομάδα ΔΙΑΣ. Σήμερα είμαστε περήφανοι για τα αποτελέσματά της.
-- Μιχάλης Χρυσοχοϊδής

chrisochoidis.gr

Φυσικά, το πράγμα δεν σταματάει στην ομάδα ΔΙ.ΑΣ, καθώς τις εποχούμενες περιπολίες και γενικά την αστυνόμηση συνοδεύει ένα ολόκληρο πλέγμα πειθαρχικών πολιτικών που εφαρμόζονται ήδη ή έχουν εξαγγελθεί για το μέλλον. Ας πούμε, η αυστηροποίηση της δικαστικής μεταχείρισης των πολυεθνικών παρεών έχει φέρει πιτσιρικάδες στα δικαστήρια να δικάζονται σαν μέλη εγκληματικών οργανώσεων. Για τους συλληφθέντες στα γήπεδα που καταδικάζονται για μικροαδικήματα, λόγω του αθλητικού νόμου τους επιβάλλονται ποινές που περιλαμβάνουν πολύωρη παρουσία στο αστυνομικό τμήμα.

Νέα νομοσχέδια βρίσκονται επίσης υπό συζήτηση. Ένα από αυτά προβλέπει τη δημιουργία νέων φυλακών ώστε να φυλακίζονται πλέον όσοι καταδικάζονται σε χαμηλές ποινές ή εναλλακτικά να πρέπει να προσφέρουν κοινωφελή εργασία. Επίσης, στο μικροσκόπιο μπαίνουν οι οικογένειες της εργατικής τάξης. Οι μανάδες στοχοποιούνται σαν «ανεύθυνες» επειδή υποτίθεται δεν μπορούν να πειθαρχήσουν τα παιδιά τους και όλο και περισσότερο συζητιέται σαν προοπτική η παρέμβαση κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων, ώστε να φέρουν εις πέρας το έργο του κρατικού ελέγχου των «δυσλειτουργικών οικογενειών». Ας μην ξεχνάμε τέλος, την μεγάλη καινοτομία της επιβολής αστυνομικών μέτρων με υγειονομικό μανδύα σε επίπεδο πληθυσμού που ονομάστηκε καραντίνα, ενώ είμαστε βέβαιοι ότι στο μέλλον θα συναντήσουμε κι άλλες μορφές συμβολής των επιστημόνων σε πειθαρχικού τύπου πολιτικές.

Οι πολιτικές δημόσιας τάξης είναι εργατικές πολιτικές.

Τι σχέση όμως έχουν όλα αυτά που περιγράφουμε τόση ώρα με την εργασία και το μισθό μας; Λέμε ότι η σχέση είναι άμεση καθώς όπως προαναφέραμε

οι πολιτικές δημόσιας τάξης στοχεύουν την εργατική τάξη και τον τρόπο ζωής της. Και πάνω απ' όλα, όπως και να μας χαρακτηρίζουν ώστε να μας βαφτίσουν εγκληματίες, το κράτος και τα αφεντικά δεν παύουν να μας βλέπουν σαν εργάτες. Εργάτες που η αστυνομική πίεση κάνει την εργασία μας φθηνή και υποτιμημένη.

Ας σκεφτούμε εδώ την περίπτωση των μεταναστών εργατών. Τη δεκαετία του '90 το ελληνικό κράτος παρανομοποίησε την μετανάστευση και οι σχετικές μεταναστευτικές πολιτικές επιβλήθηκαν στην πράξη από τους αστυνομικούς μηχανισμούς. Ταυτόχρονα, οργάνωσε την ανάλογη μιντιακή εκστρατεία ώστε να εμπεδωθεί παντού ότι μετανάστης ίσον εγκληματίας. Με αυτό τον τρόπο το ελληνικό κράτος, δεν ήθελε να εξαφανίσει τη μετανάστευση, αλλά αντίθετα να διασφαλίσει ότι η εργασία των μεταναστών θα είναι υποτιμημένη και το μεροκάματο θα βρίσκεται στον πάτο. Η παρανομοποίηση της μετανάστευσης ήταν και είναι μια εργατική πολιτική για την δημιουργία φθηνών εργατών.

Ας δούμε λοιπόν τώρα και πέρα από τους μετανάστες εργάτες. Η κατάσταση της αγοράς εργασίας είναι ότι το κράτος έχει κατεβάσει τους μισθούς στον πάτο προς μεγάλη χαρά των αφεντικών μας. Ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης, εκατοντάδες χιλιάδες από εμάς είμαστε αναγκασμένοι να δουλεύουμε στα κάτεργα που ονομάσανε δουλειές δηλαδή σε τηλεφωνικά κέντρα, ντελίβερι, σερβιτορικό και ένα σωρό άλλα. Την ίδια στιγμή οι τιμές όσων χρειαζόμαστε για να ζήσουμε ανεβαίνουν σαν να μην υπάρχει αύριο: τα ενοίκια των σπιτιών έχουν φτάσει στο θεό, το σούπερ μάρκετ και οι λογαριασμοί ρεύματος το ίδιο.

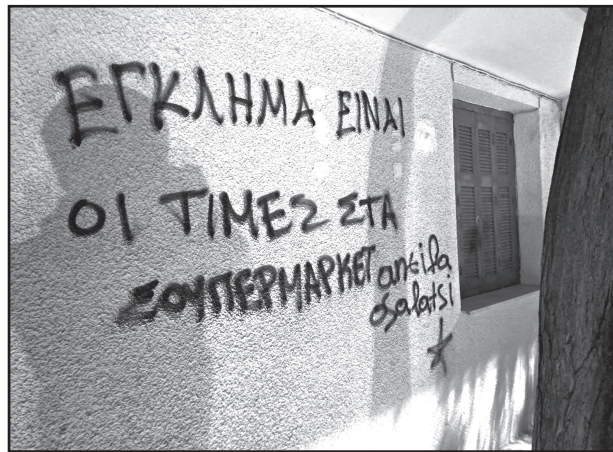
Όπως είναι φυσικό, το κράτος έχει επίγνωση της ταξικής δυσανεξίας που συσσωρεύεται στα κατώτερα στρώματα αυτής της κοινωνίας, από όλους εμάς που έχουμε χίλιους λόγους να μην γουστάρουμε αυτή την ζωή που μας έχει επιβληθεί. Γι' αυτό λοιπόν έχουν βαλθεί το κράτος και οι ρουφιάνοι του να μας λένε συμμορίες και εγκληματίες νύχτα μέρα. Γι' αυτό έχουν κανονίσει να ζούμε υπό αστυνομική πίεση εδώ και τόσα χρόνια και κανονίζουν ακόμα περισσότερα για το μέλλον. Γιατί προσπαθούν να διασφαλίσουν ότι θα υποστούμε αδιαμαρτύρητα τις στερήσεις σήμερα καθώς και αυτές που μας ετοιμάζουν στη συνέχεια. Σε ένα διεθνές περιβάλλον μάλιστα που οι διακρατικές συγκρούσεις όλο και πυκνώνουν.

Επομένως, τι είναι τελικά έγκλημα;

Είπαμε ότι όλη αυτή η μιντιακή εγκληματολαγνεία είναι στην πραγματικότητα μια πολιτική εκστρατεία στο επίπεδο του δημόσιου λόγου, η οποία λειτουργεί σαν απαραίτητο συμπλήρωμα των αστυνομικών σχεδίων που δουλεύονται εδώ και δεκαετίες ενάντια στην εργατική τάξη. Απ' το ξέσπασμα της κρίσης κι έπειτα, βλέπουμε αυτή τη διαδικασία πειθάρχησης συνεχώς να εντείνεται. Οπότε τι μένει να κάνουμε όσοι βλέ-

που με τα κρατικά σχέδια να στρέφονται εναντίον μας;

Εντάξει, μην περιμένετε εδώ να δώσουμε κάποια μαγική λύση γιατί τέτοια δεν υπάρχει. Παρ' όλα αυτά η δυνατότητα να μιλήσουμε οργανωμένα ενάντια στην υποτίμησή μας με λόγια και πράξεις, είναι κάτι το οποίο μπορούμε να δουλέψουμε. Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε αυτή η προκήρυξη και θα μοιραστεί σε μερικές χιλιάδες αντίτυπα στη Λαμπρινή και στο Γαλάτσι. Φανταστείτε κιόλας να μπορούσαμε να αντιστρέψουμε τις κατηγορίες που τόσο πρόθυμα μας φορτώνουν οι κάθε λογής ρουφιάνοι στα μίντια. Αφού βγαίνει και λέει ο καθένας την άποψή του γύρω απ' το τι είναι και τι δεν είναι έγκλημα, να βγούμε κι εμείς και να πούμε: Έγκληματρες είναι οι μπάτσοι στις γειτονιές μας και οι ρουφιάνοι στα μίντια! Έγκλημα είναι οι πετσοκομμένοι μισθοί, οι τιμές στα σούπερ μάρκετ, ο λογαριασμός της δεη!

Εμείς πάντως, όπως βλέπετε βγαίνουμε και τα γράφουμε στη γειτονιά μας! Διότι είμαστε γέννημα θρέμμα αυτής της πόλης και των γειτονιών της, εδώ λοιπόν είναι που μένουμε, προσπαθούμε να οργανωθούμε και να μιλήσουμε. Ενώ μας θέλουν στιγματισμένους σαν εγκληματίες και διανοητικά σακατεμένους, να ψάχνουμε καταφύγιο στην ξεφτίλα και στη μοναξιά, τώρα είναι η στιγμή να βγούμε και να πούμε: **δεν είμαστε εγκληματίες, είμαστε η πολυεθνική εργατική τάξη, η καρδιά αυτής της πόλης!**

antifa galatsi*labrini

antifa.galatsi.labrini@gmail.com